

Δύο φανοεικογλαίς
μ' έβαλαν σ' ο συλλογαίς,
καί μου 'π'ησαν τὸ κεφάλι
μὲ τὴν Τήνο, μὲ τὴν Πάλλη,
τὸν Μπασιὰ καὶ τὸν Βιτάλη.

Μὲς' οἱ τὴς κόσαις μου χαρῶς
καὶ τῆς πλειονοψηφίαις
ἤλθαν μαύραις συμφοραίς
γὰρ νὰ χαίρουν ἢ Μαφραίς.

Φίλοι ποτικὸι βαρβάνοι
μοῦ' χαλάσαν τὸ κρεββάτι,
καὶ ἔπαθα σπουδαία κάσα
καὶ δὲν π'άνω τώρα μπάζα.

Γιὰ τὴν Πάλλη, γὰρ τὴν Τήνο,
μοθυγαλαὶ αὐτὸ καὶ ἑκείνο.
Γιὰ τῆς δεξιᾶς ἐκλογαίς
'φάνηκα καὶ ἐγὼ Γεγές.
Τὸ Κουβέρο μου περνοῦτο !...
μορφ' ἔφαρτικὸ καὶ τοῦτο.

Τώρα τῆς γνώμης τῆς Κοιτῆς
τὸ φάσμα μ' ἀντιρροῦσαι,
τώρα καὶ τὸ Ρίλλης ἀπηγῆς
τὰ δόντια του μοῦ τραίει.

Τώρα πλεσιάν' ὑφαινεταί
γὰρ νὰ μὲ χαντακώση,
τώρα σανίδας φαίνεται
πὼς θὰ ξανασηκώση.

Καὶ πάλιν ἔλαχε ὁ ἔμψ τὸν συμφορῶν ὁ κλήρος,
καὶ λένε μὲ τὰς ἐκλογαίς τῆς Τήνου καὶ τῆς Πάλλης
πὼς μὲ τὴν ἐπικύρωσιν ἐχάθη κάθε κύρος
λαοπροβλήτων Κόντηρων καὶ ἐπιβολῆς μεγάλης.

Νά νά ! θαρρῶ καὶ τῆς Βουλῆς
δὲν θὰ πῶς ἢ στέγη...

(Χίαρ ὁ Δόρδος Φασουλῆς
στὸν Περικέτο λέγει.)

'Ἡ πλειονοψηφία μου δὲν εἶχε φίλων οὐραίων,
ὅμως ἔκ πάνη τῆς φωναίς
καθένας κόφτος κοινεῖς,
καὶ ὁ κόσμος δὲν ἐχάλασε μ' αὐτὴν τὴν ἐπικύρωσιν.

Φόρο δὲν ἐπιηρόσαμε,
καὶ ἂν τῆς ἐπιηρόσαμε
μεγάλο πρῶμμα βίλεται...
καὶ εἶναι γὰρ αὐτὸ δὲν κρέπεται.

Τώρα ποῦ χίμα δεξιᾶς ζητεῖ καὶ ἡ Δούμ' ἀπὸ τὸν Τσάρο,
ποῦ καὶ οἱ Μουζικοὶ π'ήσαν γὰρ Σύνταγμα φοιτῶν,
δὲν ἤθελα τὸν ὄρο μου καὶ ἐγὼ νὰ στραπατσάρω,
πλὴν δυστυχῶς οἱ φίλοι μου μοῦ' φάγατε ταυτεῖα,
καὶ ἐγὼ ποῦ δὲν ἔρχομαι καθόλου σὲ σπουδαίαις,
ὁ δὲ λόγα καὶ μουρμούραις.

'Εγὼ δὲν εἶμαι γὰρ φωναίς, μίση γὰρ παραποῦρη,
ἐγὼ γημιὰ γεννήθηκα μονάχα γὰρ χουζοῦρη,
καὶ μίση γὰρ Μανρομαρὰ καὶ μίση γὰρ Βιτάλη
καὶ Γερούλινο καὶ Μπασιὰ κοιτῶ τοῦ κεφάλι.

'Ἄς παρουν κύρος, μοβλεγα, ἀπέντη σημάρο σημάρο,
καὶ ἐγὼ τῆς ἐπικύρωσας χωρὶς νὰ καταλάβω.
Κ' ἂν δὲν τῆς ἐπικύρωσας μεγάλη δυστυχία μου,
μὰ μὲ τὴν ἐπικύρωσιν βροχὰ τὴν ἡσυχία μου.

Γιὰ τέτοια κουρσοφύλακα
τὰ πρόσωπά σας ἔβαλλα,
οὐκ ἔφαθα, μὴ μοῦ δείχνετε,
καὶ ἄδικα μὴ μοῦ εἰχνετε.

Κ' ἂν δὲν τῆς ἐπικύρωσας τὸ τέλοσος ... ἀγὰν
τέων κατ' ἐπανάλησιν δευτέραν ἐκλογῶν,
νέα τραχάματα γ' αὐτοῦς,
βραδύτης οὐκ ὀλλῆ,
ἐνῶ γὰρ Στάβλους καὶ Στρατοῦς
ὁ χρόνος κατεπελεγεῖ,
καὶ συγγενῶν βασιλικῶν προσιμένομιν ἐλείη...

(Χίαρ ὁ Δόρδος Φασουλῆς στὸν Περικέτο λέει.)

Γ' αὐτὴν τὴν ἐπικύρωσιν φροηθῆζει τὸ Κορδόνι,
καὶ ἂν ἀντιπάλων ἤθελα ν' ἀκούσω τὴν παρλίτα
καὶ δὲν τῆς ἐπικύρωσας, ποῖς βιάξ μὲ βεβαίονα
πὼς δὲν θὰ ξαναβροσιανεῖ οἱ τῆς κάλλιας τὴν πατάνα ;
Κ' ἂν ἔκαναν χειρότερα στήν Τήνο καὶ στήν Πάλλη
'μποροῦσαν δευτέρη φορὰ ν' ἀκουραθοῦν καὶ πάλι ;

'Ἄς φωνάζουν, ἄς φωνάζουν... σ' ἄχαρα γυρῶνιν ψύλλους...
ἐγὼ θέλω μ' ἡσυχία, τί ὄργαις μου, γὰρ τὴν περῶν,
καὶ ἂς ἔμποροῦσα δίχως κόμμα, καὶ ἂς ἔμποροῦσα δίχως φίλους
αἰωνίως τὸ Κουβέρο μόνος γὰρ τὸ κυβερῶ.

Μ' ἔθεθῶσαν οἱ φίλοι, καὶ ἄρανεῖ καὶ ἐπιφανεῖς,
καὶ ἂν ἐκεῖ στήν Ἀλλαχάρη μ' ἐβεβαίονα καὶ ναις
πὼς Πρωθυπουργοῦς ἔμποροῦσα νάμιν πάντα δίχως σάτην,
τὴν ἄμεσας, βουλῆφόροι,
θάρρα καὶ γὰρ τούτη πλάση,
καὶ ὅ, τι θέλει μὲ τοῦς φίλους ὁ Σιμόπουλος ἄς κἀνη.

ἔπειτα, καὶ φίλους του πολλοῦς τοῦς π'ἦγα ρουτιῖα,
καὶ ὁ Φασουλῆς καὶ ὁ Περικελῆς ἔβγαλαν δεξιᾶς κλαίονα
καὶ μάρε ἀλλεγοῦ παίζανε στὸν Πρόεδρο Μπουσιφίδη,
καὶ ἔπ'ησαν νὰ μάθουνε τί κἀν' ἢ Γκακουμῖνα.

'Ἡ Ἀχμεία, προδόνου μητέρα,
τριγυρνώντας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πέρα,
ὑπερήφανο στήναι κεφάλι
καὶ στεφάνη σὺν χέρι κρατεῖ,
καὶ σὺν φῶτον τὸ τέμενος πάλι
τὸν κλεινὸ Χρηστομάνο ζητεῖ.

'Επιστήμη σοφῆ στεφανόνει,
ποῦ σαράντα τὴν ἡμερῶν χρόνοι,
καὶ παιδιὰ τῆς κνιτῆ γὰρ περῶνε
καὶ νὰ κρῶδουν ἔσοι, Χρηστομάνο.

Καὶ καμφοῦσαι ποικιλιαίς,
μ' ἄλλους λόγους ἐγγυλαίς.

Ἐς τὸ Παρῶνι τὸ γυροστὸν τοῦ Παπαϊωάννου,
δικαίως σφῆμιν χαίροσιν τεκνίον Παρισιάνου,
ποῦ τὸν Στάβλου τὴν ὁδὸν περικομῆσαι παγκάλως,
ἔγω πᾶς λέων τοῦ συρμοῦ μικρῶς τε καὶ μεγάλως.
Τὰ νέα τὰ κοστοῦμα του τοῦ θέμα τῆς ἡμέρας,
'ὅσο Στάβλου τῆς ραυτιῆς τοῦς π'ἔπειν πρῶτον βλεῖται.
Τοῦ Γεωργ' ὀμνήσεται, παιδιὰ, γαλλίδου καὶ γέλας,
ποῦ δίχως συναγαγισμῶν θὰ μένου' στὸν αἶδνα.